

Man kan skratta sig gråtfärdig, fast då blir man nog inte så lycklig tror jag

Hej, jag är sjutton och det värker i bröstet av tonårskänslor emellanåt. Det har hunnit bli januari nu och du vet hur långsamt tiden går såhär års. Det är de kala träden och det våta gruset i hopar längs vägarna. Jag tror att vissa gruskorn har fastnat i mina lungor, det liksom river där inne. Eller så är det åldern, tiden på året. Det där som alla vuxna verkar skaka på huvudet åt när de blir äldre och skratta bort som enkla tider. Det är som om de har glömt hur det är när färgen på någons tröja inte kan försvinna från din näthinna och hur känslor dunkar hårt i kroppen. Eller kanske vill de inte minnas hur varje andetag är ett tvivel och varje ord är ett hopp. Vi bär sårbarheten nära huden och spricker upp så lätt. Jag undrar när skalet börja växa sig mer ogenomtränligt för jag är så bräcklig att det gör ont nu. Jag går itu av allt vackert som livet har att bjuda mig, det stiger mig över huvudet och allt som faller emellan är oväsentligt.

Hej du, jag är sjutton, fast snart arton i och för sig. Jag har hunnit med allt men jag har inte hunnit med någonting alls. Min värdsvanhet är en illa ihopsatt illusion och den flagnar i kanterna när du försöker se förbi mina ytligheter. Det är vinter nu och kylan blåser rakt igenom mig och ut på andra sidan. Det är pannan mot bussrutan och flämtande andetag när du befinner dig med mig. Du har en effekt mellan mina revben, det liksom hoppar och slår där innanför. Ibland verkar det som om inget spelar någon roll, vi släpper taget om verkligheten och dansar loss allvaret mellan fyra väggar i en förortsvilla i en stad som snurrar i mig. Vad visste vi om vad som komma skulle när du bara log för min skull och jag flög på moln som kanske inte var rosa, men åtminstone fluffiga.

Jag är sjutton och mitt hjärta brister då och då på rutin. Skyn glittrar i takt med dina ögon och regnar ikapp längs dina kinder. Hela livet är ett lopp och vi hankar oss fram så gott vi kan. Det är kängor mot linoleumgolv och pennor längs papper. Du har mig fast i en olåst ask och jag tror vuxna glömmer bort hur det är att vara ung. Hur man kan känna sig instängd utomhus och totalt fri i armar som borde vara förbjudna, då man vet att samma armar krossar hjärtat som om de vore fågelägg. Det är frihet att vara ung men mina skulder börja stå mig lite väl högt över marken. Det verkar inte spela någon roll vad vi gör, det bara brinner vidare av känslor innanför bröstet när vi är sjutton.